

ตุ๊กตานางฟ้าหัวจุก

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว แม่เมดได้เย็บตุ๊กตานางฟ้าหัวจุกขึ้นมาตัวหนึ่ง เพื่อให้เป็นเพื่อนเล่นกับเด็ก ๆ แต่มันก็เป็นเพียงตุ๊กตานางฟ้าหัวจุก ที่มีชีวิต มีแต่สายตาเย็นชา ใบหน้าเรียบเฉย มือและเท้าก็แข็งทื่อปราศจากความรู้สึก

นั่นทำให้เด็ก ๆ ไม่ได้ชอบเธอเลย เธอจึงอยากมีชีวิต ร้องขอการมีชีวิต แต่แม่เมดย้ำถามเธอ ถ้ามีชีวิตเธอจะ หิวไม่รู้จบ

เธอยังอยากมีชีวิตไหม

เธอจะเหินหนาวเมื่อลมหนาวพัดผ่านเธอจะเจ็บปวดเมื่อถูกทิ่มแทง

เธอจะหวาดกลัวเมื่ออยู่โดดเดี่ยว

เธอจะเสียใจเมื่อต้องสูญเสียสิ่งที่รักไป เธอยังอยากมีชีวิตไหม

"อยากสิ ฉันอยากมีชีวิต"

แต่การมีชีวิตคือการได้พรครั้งเดียว เมื่อมีชีวิตเธอต้องยอมรับทุกสิ่งที่เกิดขึ้น แม่เมดจึงเสกให้ตุ๊กตานางฟ้าหัวจุกมีชีวิตขึ้นมา เธอดีใจที่สุดที่ได้มีชีวิต ได้มีสายตาอ่อนโยน มีใบหน้ายิ้มแย้ม และมีมืออ่อนนุ่ม เมื่อ มีชีวิตเด็ก ๆ ก็ชอบเล่นกับเธอ เมื่อเล่นกันจนเหนื่อย เด็ก ๆ หิว เธอก็หิว หิวทุกเช้า ทุกเที่ยง ทุกเย็น หิวไม่รู้จุกจบ แต่เธอก็พอใจ

เพราะนั่นคือการมีชีวิต เด็กชายบางคนมักเล่นกับเธออย่างรุนแรง ทั้งแขนขาของเธอ แข่งขันกันขว้างตัว เธอให้ไปไกลๆ บางครั้งยื้อแย่งกัน เธอรู้สึกเจ็บมาก แต่ต้องทนกับความเจ็บปวดเพราะเธอมีชีวิต ดึกหญิงคนหนึ่งมักจะกอดเธอ หอมแก้มเธอ เธอชอบจังแต่ก็รู้สึกอาย เพราะชุดของเธออมแมม ทั้งยังมีกลิ่นเหม็นเพราะไม่ได้ซัก เธอเริ่มรู้สึกว่าการมีชีวิตบางครั้งก็มีเรื่องน่าอาย ซึ่งต้องทนอยู่กับความน่าอายให้ได้ยามกลางคืนอันมืดมิด เธอถูกทิ้งไว้เพียงลำพัง เธอรู้สึกกลัวมาก การมีชีวิตจะต้องอดทนอยู่กับความกลัวเมื่อเด็ก ๆ โตขึ้น ไม่เล่นกับเธออีกแล้ว เธอเป็นเพียงตุ๊กตานางฟ้าหัวจุกเก่า ๆ ที่ถูกทอดทิ้ง เธอรู้สึกเสียใจการมีชีวิตต้องทนอยู่กับความเจ็บปวดเหงาเศร้าสร้อยอย่างนี้นานแค่ไหน เมื่อเด็ก ๆ ไม่เล่นกับเธออีกแล้ว เธอก็รู้สึกว่าตนเองไร้ค่า ไร้ความหมายอะไร เธอรู้สึกเสียใจที่ร้องขอการมีชีวิต ตอนนี้เธออยากกลับไปเป็นตุ๊กตานางฟ้าหัวจุกที่ไร้ชีวิตเสียดีกว่า แต่น่าเสียดาย "การมีชีวิตคือการได้พรเพียงครั้งเดียว" แต่อีกความลับหนึ่งที่แม่เมดไม่ได้บอกแก่เธอ นั่นคือ การมีชีวิตย่อมมีวันตาย ย่อมมีวันสิ้นสุด ไม่ต้องหิวไม่ต้องเจ็บปวด ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องเสียใจอีกต่อไป ในที่สุดเธอก็มีความสุขเมื่อได้บรรลุถึงความลับนี้